

Откровението на Исус Христос – номер едно

Семена на откровение: Разкриване на пророческата тъкан от притчите до последното предупреждение

Jeff Pippenger

2023-07-29

Съединените щати са изрично посочени в Библията. Има няколко библейски пасажа, които изрично посочват Съединените щати в края на света. В тринадесета глава на Откровение Съединените щати са вторият, или двурогият звяр, който излиза от земята и забранява на целия свят да купува или продава — освен ако няма белега на звяра.

И видях друг звяр, който възлизаше от земята; и той имаше два рога, подобни на агнешки, и говореше като змей. И упражнява цялата власт на първия звяр пред него и прави така, че земята и онези, които живеят на нея, да се поклонят на първия звяр, чиято смъртоносна рана бе изцелена. И върши големи знамения, дотолкова че прави огън да слиза от небето на земята пред човеците, и мами онези, които живеят на земята, чрез знаменията, които му бе дадено да върши пред звяра, като казва на живеещите на земята да направят образ на звяра, който имаше рана от меч и оживя. И нему бе дадено да вдъхне дух на образа на звяра, така че образът на звяра и да проговори, и да направи така, че да бъдат избити всички, които не се поклонят на образа на звяра. И прави така, че на всички — малки и големи, богати и сиромаси, свободни и роби — да бъде даден белег на дясната им ръка или на челата им; и никой да не може нито да купува, нито да продава, освен онзи, който има белега, или името на звяра, или числото на неговото име.

Тук е мъдростта. Който има разум, нека пресметне числото на звяра, защото то е число на човек; и числото му е шестстотин шестдесет и шест. Откровение 13:11–18.

В този пасаж има седем основни пророчески характеристики, свързани с двурогия земен звяр. Той упражнява властта на звяра, който го е предшествовал; кара всички по света да се поклонят на звяра, който е бил преди него; върши големи знамения, които всички хора виждат; мами целия свят и заповядва на света да направи образ на звяра преди него; дава живот на образа на звяра и той проговаря; принуждава, под страх от смъртно наказание, целия свят да се поклони на образа на звяра; и принуждава целия свят да приеме белега или на челото, или на ръката, и забранява купуването и продаването на онези, които нямат белега, името или числото на звяра.

Делото на измама, извършвано от звяра, който излиза „от земята“ в единадесети стих, е тъй измамливо и мощно, че той „мами живеещите на земята“. Целият свят ще бъде измамен от Съединените щати. Тоест, с изключение на Божията църква, целият свят трябва да бъде подмамен да приеме белега на антихриста. Пророческите събития, които предшестват тази световна измама, вече са в ход.

Има разкази от Библията, които повечето хора познават, макар и само на повърхностно равнище. Повечето са чували за сблъсъците между Мойсей и фараона, Даниил и Навуходоносор или Исус и Пилат. Хората познават тези библейски разкази в различна степен на разбиране, но не непременно осъзнават, че библейското пророчество пряко и съвсем конкретно посочва царе и царства. Това несъмнено беше така в случая с Мойсей, Даниил и Христос. Египет, Вавилон и Рим бяха всички конкретно посочени в библейското пророчество предварително, преди историческото време, в което те изпълниха предсказанията относно съответните си царства. Бог никога не се променя.

Защото Аз съм Господ, Аз не се изменям; затова вие, синове Яковови, не сте изтребени. Малахия 3:6.

Исус Христос е същият вчера, и днес, и до века. Евреи 13:8.

Фактът, че Бог никога не се променя, ни позволява да приложим проста логика към разглеждането на двурогия земен звяр от Откровение тринадесета глава. Понеже знаем, че Бог е дал предсказания, които пряко определят царствата на Египет, Вавилон и Рим, когато всяко от тях е влизало във взаимодействие с Божията църква и я е преследвало, можем да установим някои факти относно земния звяр от Откровение тринадесета глава. Земният звяр, както и Египет, Вавилон и Рим, ще бъде пряко определен в библейското пророчество преди онази история, в която се изпълнява предсказанието относно този народ. Казвам, че можем да установим този факт въз основа на едно много просто, но важно библейско правило. Правилото посочва, че истината се установява въз основа на свидетелството на двама.

По свидетелството на двама свидетели или на трима свидетели да бъде умъртвен онзи, който е достоен за смърт; но по свидетелството на един свидетел да не бъде умъртвен. Второзаконие 17:6.

Един свидетел да не въстава против човек за никакво беззаконие или за каквото и да било грях, за който е съгрешил; по думите на двама свидетели или по думите на трима свидетели да се установява всяко дело. Второзаконие 19:15.

Това е третият път, когато идвам при вас. От устата на двама или трима свидетели ще се утвърди всяка дума. 2 Коринтяни 13:1.

Срещу презвитер не приемай обвинение, освен при двама или трима свидетели. 1 Тимотей 5:19.

Библейското пророчество предсказа гибелта на древния Египет, когато Бог се разправи с непокорния фараон на Египет. Библейското пророчество предсказа възхода и падението на древния Вавилон, като същевременно се разправи с непокорните царе на Вавилон. Библейското пророчество предсказа възхода и падението на империята на езическия Рим и посочи, и се разправи с покварените представители на Рим. Последователността на Божия неизменен характер показва, че най-значимото царство, споменато в библейското пророчество — земният звяр от Откровение тринадесета глава — с най-голяма сигурност

ще бъде отъждествено чрез библейското пророчество.

Когато се изпълни пророчеството за земния звяр от Откровение тринадесета глава, Божията църква ще бъде в противоборство с политическото и религиозното ръководство на земния звяр, както това е пророчески представено чрез Моисей, Даниил и Христос. Пророческата роля на Съединените щати в края на света е основен предмет на библейското пророчество. Когато разглеждаме библейската информация, която определя ролята на Съединените щати в библейското пророчество, ще използваме правила, които се намират в самата Библия, защото Божието Слово не се нуждае от човешко тълкувателно определение. На древния Израил бяха дадени церемониални правила, здравни правила, десет нравствени правила, правила за земеделието и така нататък. Бог е Бог на реда.

Но всичко да става с приличие и ред. 1 Коринтяни 14:40.

Библейският запис не дава никакво свидетелство, което да предполага, че човек би бил благословен, ако просто пренебрегва правилата, дадени от Бога. Кой може да очаква да бъде благословен, ако пренебрегва правилата на пророческото тълкуване, установени в и чрез Библията за целите на пророческото изследване?

Елате сега, и нека разсъдим заедно, казва Господ: ако греховете ви са алени, ще станат бели като сняг; ако са червени като мораво, ще станат като вълна. Исаия 1:18.

Когато прилагаме библейските правила, ще позволим на Библията да установи и потвърди дали правилата са истински или лъжливи. Както при всички различни Божии правила, винаги съществува и сатанински фалшификат на правилата. Следователно е необходимо, когато едно правило се използва за установяване на дадена истина, и установената истина, и използваното правило да бъдат изпитани.

Възлюбени, не вярвайте на всеки дух, а изпитвайте духовете дали са от Бога; защото много лъжепророци са излезли по света. 1 Йоан 4:1.

Друга цел, освен да се определи пророческата роля на Съединените щати в това изследване, е да се разкрие скритото послание от книгата Откровение, което Исус е скрил до именно това поколение.

Скритите неща принадлежат на Господа, нашия Бог; а откритите принадлежат на нас и на децата ни довека, за да изпълняваме всички думи на този закон. Второзаконие 29:29.

Разкритите Божии пророчески тайни имат за цел да дадат възможност на онези, които приемат тайната, да пазят Неговия закон. Човеците могат да пазят Неговия закон само ако той е написан върху сърцата им. Тайната, която се разпечатва в книгата Откровение, е част от процеса, чрез който Светият Дух записва Божия закон във вътрешностите ни и в сърцата ни. Тайната, която се открива на Божия народ, когато и ако бъде приета с вяра, утвърждава новия завет.

Ето, идат дни, казва Господ, когато ще сключа нов завет с Израилевия дом и с Юдовия дом; не такъв завет, какъвто сключих с бащите им в деня, когато ги хванах за ръка, за да

ги изведе от египетската земя — Моя завет, който те нарушиха, макар че Аз им бях съпруг, казва Господ. Но ето заветът, който ще сключа с Израилевия дом след онези дни, казва Господ: ще вложа закона Си във вътрешностите им и ще го напиша в сърцата им; и Аз ще бъда техен Бог, а те ще бъдат Мой народ. Еремия 31:31–33.

„В последните дни от историята на тази земя Божият завет с Неговия народ, който пазят Неговите заповеди, трябва да бъде подновен.“ Review and Herald, 26 февруари 1914 г.

Откровение 1:1–3 Последната предупредителна вест:

Откровението на Исус Христос, което Бог Му даде, за да покаже на Своите слуги онова, което трябва скоро да стане; и Той го изпрати и извести чрез Своя ангел на Своя слуга Йоан, който засвидетелства Божието слово и свидетелството на Исус Христос, и всичко, което бе видял. Блажен е онзи, който чете, и онези, които слушат думите на това пророчество и пазят написаното в него; защото времето е близо. Откровение 1:1–3.

Първите три стиха от първа глава на Откровение показват, че „Откровението на Исус Христос“ е последната вест за човечеството. Ясно е, че това е вест, защото „Откровението на Исус Христос“ Му бе дадено от Небесния Отец, за да покаже на Своите слуги онова, което „трябва скоро да стане“.

Казано ни е да имаме предвид, че „Светият Дух е устроил така нещата както при даването на пророчеството“, така и „в изобразените събития“.

„Светият Дух така е устроил нещата както при даването на пророчеството, така и в изобразените събития, че да научи, че човешкият деятел трябва да бъде държан вън от погледа, скрит в Христос, а Господ Бог небесен и Неговият закон трябва да бъдат възвеличени. Прочетете книгата на Данииел. Припомнете си, точка по точка, историята на царствата, представени там.“ Свидетелства към проповедниците, 112.

„Изобразените събития“, а също и „предаването на пророчеството“ в първите три стиха на първа глава от Откровение, по определен начин илюстрират поэтапния процес, чрез който Бог общува с хората, и също така установяват, че съобщеното послание се нарича „Откровението на Исус Христос“.

Тогава Исус Христос извърши две неща с вестта, която получи от Бога. Той изпрати вестта чрез Своя ангел и също я означи чрез този ангел. След това Неговият ангел занесе вестта на пророк Йоан, който я записа и я изпрати на църквите за вас и за мен. Първите три стиха бяха „така оформени“ от „Светия Дух“, че да подчертаят както „вестта“, така и „процеса на предаване“, включен в доставянето на вестта.

Трите стиха, които разглеждаме, представят последната вест към човечеството, но не просто последната вест — още по-важно, тези три стиха представляват последната „предупредителна“ вест към планетата Земя. „Предупредителният“ характер на вестта се разкрива, когато една категория хора е посочена като „блажени“ за това, че са прочели, чули и опазили „онова, което е написано в нея“. Съществува категория хора, които няма да прочетат, нито да чуят едно предупреждение, представено като „Откровението на Исус

Христос“. За тях е невъзможно да бъдат блажени. Очевидно е, че ако има категория, която е блажена за това, че чете, слуша и пази онова, което е написано, тогава има и категория, която не е блажена. Ще прочете ли, ще чуе ли и ще пази ли човек вестта на Откровението на Исус Христос? Ако да, той ще бъде блажен; ако не — ще бъде проклет.

„Казва пророкът: „Блажен е онзи, който чете“ — има такива, които не желаят да четат; благословието не е за тях. „И онези, които слушат“ — има също и такива, които отказват да слушат каквото и да било относно пророчествата; благословието не е за този кръг. „И пазят онова, което е написано в нея“ — мнозина отказват да вземат под внимание предупрежденията и наставленията, съдържащи се в Откровението; никой от тях не може да претендира за обещаното благословение. Всички, които осмиват темите на пророчеството и се подиграват на символите, тук тържествено дадени, всички, които отказват да преобразят живота си и да се подготвят за идването на Човешкия Син, ще останат неблагословени.“ Великата борба, 341.

Изразът „времето е близо“ в трети стих посочва, че има определено време, когато последната предупредителна вест пристига в историята. „Времето“ — (определено време) „е близо“. Едно определено време предстои да настъпи, защото е близо, и Божият народ (представен от Йоан) разбира вестта, преди да настъпи „времето“. Йоан записва книгата Откровение около края на първи век, но тези стихове посочват, че ще настъпи момент в историята дълго след 100-та година, когато последната предупредителна вест ще бъде прогласена. Когато това „време е“ „близо“, вестта, която посочва „нещата, които трябва скоро да станат“, ще бъде разкрита на Божиите слуги.

В тази поредица от статии Библията и писанията на Елън Уайт ще бъдат използвани като авторитет в подкрепа на обяснението на библейските пасажи, които цитираме.

Ще се позовем също и на правилата за пророческо тълкуване, събрани от Уилям Милър, както и на правилата, посочени в сборника, озаглавен Prophetic Keys. Ще използваме също и пророческото изследване, наречено Nabakkuk's Tables.

Нямаме намерение да определяме всяко правило, което използваме. За краткост просто ще се позоваваме на сборника Prophetic Keys за всеки, който желае да прочете по-подробно доказателство за правилото. С поредицата Nabakkuk's Tables възнамеряваме да посочим определени изложения, в които даден предмет, който тук само накратко ще засегнем, е разгледан в по-голяма дълбочина.

Докато работим върху изследването на книгата Откровение, ние насърчаваме обществен отклик, но ще отговаряме само на мнения, които допринасят за текущото изследване. Обхватът на нашето обсъждане ще включва настоящата поредица от представяния, пророческите правила, които прилагаме, и информацията, съдържаща се в Таблиците на Авакум.

Откровението на Исус Христос, което Бог Му даде, за да покаже на слугите Си онова, което трябва скоро да стане; и като го изпрати, извести го чрез Своя ангел на Своя слуга Йоан, който засвидетелства Божието слово и свидетелството на Исус Христос, и всичко,

което видя. Блажен е онзи, който чете, и онези, които слушат думите на това пророчество и пазят написаното в него; защото времето е близо. Откровение 1:1–3.

Гръцката дума, преведена като „означи“, означава „посочи“. Той изпрати вестта чрез „Своя“ ангел и я означи чрез „Своя“ ангел. „Неговият“ ангел е Гавриил.

„Думите на ангела: „Аз съм Гавриил, който стоя пред Бога“, показват, че той заема положение на висока чест в небесните дворове. Когато дойде с вест при Даниил, той каза: „И няма никой, който да ме подкрепя в това, освен Михаил [Христос], вашият княз.“ Даниил 10:21. За Гавриил Спасителят говори в Откровението, казвайки, че „Го прати и го извести чрез Своя ангел на Своя слуга Йоан.“ Откровение 1:1.“ Копнежът на вековете, 99.

Ангел Гавриил е изпратен с вестта и ангел Гавриил също така представлява вестта. Когато човечеството достигне до онази точка в историята, когато „времето наближи“ за прогласяването на последната предупредителна вест, тази последна вест е представена от ангел. В книгата Откровение „вестите“ често са представени като ангели, а, разбира се, гръцката дума, преведена като „ангел“ в Откровение, означава вестител.

Всяко откровение на Божията истина, което е дошло в историята, несъмнено е откровение на Исус Христос; но Откровението на Исус Христос в първата глава на Откровение е последното предупреждение за човечеството и то настъпва в определен момент, представен като „време“. Има и друг пасаж в книгата Откровение, в който Йоан посочва, че „времето е близо“. Този друг пасаж дава втори свидетел, чрез който да се изпитат първоначалните твърдения, които направих относно стихове първи до трети.

И ми каза: Тези думи са верни и истинни; и Господ Бог на светите пророци изпрати Своя ангел, за да покаже на Своите слуги онова, което трябва скоро да стане. Ето, идвам скоро; блажен е онзи, който пази думите на пророчеството на тази книга.

И аз, Йоан, видях това и чух това. И когато чух и видях, паднах да се поклоня пред нозете на ангела, който ми показва това.

Тогава ми каза: Внимавай да не сториш това; защото аз съм съслужител на тебе и на братята ти, пророците, и на ония, които пазят думите на тази книга; поклони се на Бога.

И той ми каза: Не запечатвай думите на пророчеството на тази книга, защото времето е близо. Нека несправедливият върши неправда още; и нечистият нека бъде нечист още; и праведният нека върши правда още; и светият нека бъде свят още. Откровение 22:6–11.

В края на книгата Откровение намираме същата тема, както и в началото на Откровение. Процесът на предаване и вестта отново се посочват, когато „Господ Бог“ „изпрати ангела Си, за да покаже на слугите Си онова, което трябва скоро да стане“. И веднага щом на слугите е показана вестта, която посочва „онова, което трябва скоро да стане“, Христос възвестява, че идва скоро. Това е вестта, която предхожда второто пришествие на Христос и следователно е последната предупредителна вест — същата онази вест, представена като „Откровението на Исус Христос“ в първия стих на първата глава. Благословието, обещано

в първите три стиха на Откровение, се повтаря с думите: „блажен е онзи, който пази думите на пророчеството на тази книга“.

В тези стихове откриваме разширение на процеса на общуване, изложен в първа глава; защото виждаме, че след като Гавриил предава посланието на Йоан, Йоан е тъй дълбоко поразен от него, че се стреми да се поклони на Гавриил, който тогава използва неразбирането на Йоан, за да посочи, че небесните ангели, земните пророци и всички, които пазят думите на това послание, са „съслужители“, които трябва да се покланят на Бога-Творец, а не на Божието творение.

Тези стихове описват същите събития и същата вест, които разглеждаме в първа глава. Те повтарят верните и истинни слова, които показват на Божиите слуги какво трябва скоро да стане. Вестта отново е поставена в контекста на процеса на общуване между Бога и Неговите слуги. В двадесет и втора глава намираме още доказателства, че тази вест е последната предупредителна вест, защото „времето“, което е „близо“, е означено като настъпващо непосредствено преди приключването на човешкото изпитателно време; понеже изявлението, че „който върши неправда, нека върши неправда още; и който е нечист, нека бъде нечист още; и който е праведен, нека върши правда още; и който е свят, нека бъде свят още“, бележи края на изпитателното време, като отбелязва началото на седемте последни язви, които на свой ред завършват с Второто пришествие на Христос.

„В онова време ще се надигне Михаил, великият княз, който стои за чадата на твоя народ; и ще настане време на скръб, каквото не е имало, откакто съществува народ, до онова време; и в онова време твоят народ ще бъде избавен — всеки, който се намери записан в книгата.“ Даниил 12:1.

„Когато вестта на третия ангел приключи, милостта вече не ходатайства за виновните жители на земята. Божият народ е извършил своето дело. Те са получили „късния дъжд“, „разхлаждането от присъствието на Господа“ и са приготвени за часа на изпитанието, който е пред тях. Ангели бързат насам-натам в небето. Един ангел, завръщащ се от земята, известява, че неговото дело е свършено; последното изпитание е дошло върху света и всички, които са доказали, че са верни на Божествените предписания, са получили „печата на живия Бог“. Тогава Исус прекратява Своето ходатайство в небесното святилище. Той издига ръцете Си и със силен глас казва: „Сбъдна се!“; и цялото ангелско множество сменя короните си, докато Той прави тържественото заявление: „Който върши неправда, нека върши неправда още; и който е нечист, нека бъде нечист още; и който е праведен, нека върши правда още; и който е свят, нека бъде свят още.“ Откровение 22:11. Всеки случай е решен за живот или за смърт.“ Великата борба, 613.

В началото на книгата Откровение и в края на книгата Откровение е представена една и съща история. Съчетаването на двата пасажа ни позволява да разберем, че „Откровението на Исус Христос“ е последната предупредителна вест към човечеството преди Второто пришествие на Христос. Вестта е символично представена чрез ангел, който идва непосредствено преди края на благодатното време. Тази вест разделя човечеството на две

групи въз основа на това дали четат, слушат и пазят вестта, която се разпечатва, когато „времето е близо“ — тъкмо преди да завърши благодатното време.

„Когато се приближаваме към края на историята на този свят, пророчествата, отнасящи се до последните дни, особено изискват нашето изучаване. Последната книга на Новия завет е пълна с истини, които трябва да разберем. Сатана е заслепил умовете на мнозина, така че те с готовност са приемали всеки повод да не направят Откровението предмет на своето изучаване.

„Книгата Откровение, във връзка с книгата на Даниил, изисква внимателно изучаване. Нека всеки богобоязлив учител обмисли как най-ясно да разбере и да представи Евангелието, което нашият Спасител дойде лично да открие на Своя слуга Йоан — „Откровение на Исуса Христа, което Му даде Бог, за да покаже на слугите Си онова, което трябва скоро да стане“. Никой не бива да се обезсърчава при изучаването на Откровение поради неговите привидно тайнствени символи. „Но ако на някого от вас не достига мъдрост, нека иска от Бога, Който дава на всички щедро и без да укорява“. „Блажен е оня, който прочита, и ония, които слушат думите на това пророчество и пазят написаното в него; защото времето е близо.“ Ние трябва да възвестяваме на света великите и тържествени истини, съдържащи се в книгата Откровение. Тези истини трябва да проникнат в самите намерения и принципи на Божиата църква. Нужно е по-близко и по-усърдно изучаване на тази книга, по-ревностно представяне на истините, които тя съдържа — истини, които засягат всички, живеещи в тези последни дни. Всички, които се подготвят да посрещнат своя Господ, трябва да направят тази книга предмет на усърдно изучаване и молитва. Тя е точно това, което името ѝ означава — откровение на най-важните събития, които предстои да се случат в последните дни от историята на тази земя. Йоан, поради верното си упование в Божието слово и свидетелството за Христос, бе заточен на остров Патмос. Но неговото заточение не го отдели от Христос. Господ посети Своя верен слуга в неговото заточение и му даде наставление относно онова, което щеше да дойде върху света.“

„Това наставление е от най-голяма важност за нас; защото живеем в последните дни от историята на тази земя. Скоро ще навлезем в изпълнението на събитията, за които Христос показва на Йоан, че предстои да станат. Когато вестителите на Господа представят тези тържествени истини, те трябва да съзнават, че се занимават с въпроси от вечен интерес, и трябва да търсят кръщението на Светия Дух, за да говорят не свои собствени думи, а думите, които Бог им дава.“

„Книгата Откровение трябва да бъде отворена за народа. Мнозина са били учени, че тя е запечатана книга, но тя е запечатана само за онези, които отхвърлят истината и светлината. Истините, които тя съдържа, трябва да бъдат прогласявани, за да имат хората възможност да се подготвят за събитията, които съвсем скоро ще настъпят. Вестта на Третия ангел трябва да бъде представена като единствената надежда за спасението на един загиващ свят.“

„Опасностите на последните дни са над нас и в нашето дело трябва да предупреждаваме хората за опасността, в която се намират. Нека не бъдат оставяни без внимание

тържествените сцени, които пророчеството е разкрило, че скоро ще се случат. Ние сме Божии вестители и нямаме време за губене. Онези, които желаят да бъдат съработници с нашия Господ Исус Христос, ще проявят дълбок интерес към истините, открити в тази книга. С перо и глас те ще се стремят да направят ясни чудните неща, които Христос дойде от небето да разкрие.“ Signs of the Times, July 4, 1906.

Преди повече от сто години, през 1906 г., ни бе известно, че скоро „ще навлезем в изпълнението на събитията, за които Христос показва на Йоан, че предстои да станат“. Вестта все още беше запечатана през 1906 г. Важно е да се разбере, че вестта на Откровението на Исус Христос се разкрива на Божия народ непосредствено преди събитията да настъпят. Казано ни е, че книгата Откровение „е точно това, което името ѝ означава — откровение на най-важните събития, които ще се случат в последните дни от историята на тази земя.“

Те се разкриват, за да може Божият народ да даде предупреждението, така че онези, които чуват предупреждението, да могат „да имат възможност да се приготвят за събитията, които тъй скоро ще настъпят“. Заслужава да се отбележи (защото Йоан представлява Божия народ в периода на историята, когато вестта трябва да бъде прогласена), че Йоан посочва двата въпроса, поради които е бил преследван. Именно „поради своята вярна вяра в Божието слово и свидетелството на Христос“ той „бе заточен на остров Патмос“. Той бе заточен, защото прие както Библията, така и Духа на пророчеството, който е „свидетелството на Исус“.

И паднах при нозете му, за да му се поклоня. А той ми каза: Внимавай да не сториш това; аз съм съслужител на тебе и на братята ти, които имат свидетелството на Исус. На Бога се поклони; защото свидетелството на Исус е духът на пророчеството. Откровение 19:10.

Йоан представя един народ в края на света, който разбира посланието на Откровението на Исус Христос и е преследван заради това, че отстоява както Библията, така и Духа на пророчеството.

В първите три стиха на първа глава е подчертан процесът на общуване между Бог Отец и Неговите слуги. Двадесет и втора глава прибавя към повествованието за този процес на общуване. Тези два откъса представят началото и края на книгата Откровение и заедно разкриват подробно ролята на Йоан в пророческата илюстрация. Той не е просто този, който е записал думите на Откровение, но също така представя онези в края на света, които предават последната предупредителна вест.

Господ даде словото; велико бе множеството на онези, които го разгласяваха. Псалми 68:11

Йоан „видя“ и „чу“ „нещата“, които съставляват вестта, и му бе заповядано да я напише и да я изпрати до църквите.

Като казваше: Аз съм Алфа и Омега, първият и последният; и: Каквото виждаш, напиши в книга и го изпрати до седемте църкви, които са в Азия: до Ефес, и до Смирна, и до Пергам, и до Тиатир, и до Сардис, и до Филадельфия, и до Лаодикия. Откровение 1:19.

Това, което той „чу“ и „видя“, му бе заповядано да запише и да изпрати до седемте църкви в Мала Азия; но когато се стигна до отделните църкви, Иисус продиктува посланията непосредствено на Йоан, защото всяко послание към всяка от седемте църкви започва с израза: „И до ангела на църквата в ... пиши.“ Иисус продиктува отделните послания към църквите.

Иисус продиктува на Йоан, и също така Иисус каза на Йоан да напише онова, което видя и чу, а веднъж Иисус каза на Йоан „да не“ пише онова, което бе чул.

И извика със силен глас, както когато лъв реве; и когато извика, седемте гръма проговориха с гласовете си. И когато седемте гръма проговориха с гласовете си, аз щях да пиша; и чух глас от небето, който ми казваше: Запечатай онова, което изговориха седемте гръма, и не го пиши. Откровение 10:3, 4.

На Йоан беше заповядано да запечата това, което изговориха седемте гръма, и с това той запечатваше вестта на седемте гръма, точно както на Даниил беше заповядано да запечата книгата си до времето на края.

А ти, о, Данииле, затвори думите и запечатай книгата до времето на свършека; мнозина ще бягат насам-натам и знанието ще се умножи.... И той каза: Иди си, Данииле; защото думите са затворени и запечатани до времето на свършека. Даниил 12:4, 9.

„След като тези седем гръмове изговориха гласовете си, към Йоан идва повелението, както към Даниил относно малката книга: „Запечатай онова, което изговориха седемте гръмове.““ Библейски коментар на Църквата на адвентистите от седмия ден, том 7, стр. 971.

Това, което установяваме, е, че както в края, така и в началото на книгата Откровение е обозначена една вест. Посочен е и процесът на предаването на тази вест. Частта, която Йоан изпълнява в предаването на вестта, е разгледана конкретно. Понякога той просто записваше това, което видя и чу. Друг път му се диктуваше, а веднъж му бе казано да не записва онова, което бе чул. Вестта на Откровението на Иисус Христос е дадена от Отца, на Иисус, на Гавриил и след това на пророка Йоан, на когото бе възложена отговорността да запише вестта и да я изпрати на църквите.

Напиши онова, което си видял, и онова, което е, и онова, което ще бъде след това.
Откровение 1:19.

Възможно е човек да прочете стиха и да не разпознае пророческия принцип, съдържащ се в заповедта към Йоан да пише. Да се записват „нещата“, които са видени и чути, означава да се документира настоящата история, защото по времето на Йоан тези „неща“ бяха. Документирането на настоящата история и, като се върши това, едновременно записване на нещата, които ще бъдат в бъдеще, е основното пророческо правило в книгата

Откровение. Йоан е използван, за да подчертае и онагледява именно този принцип и неговото значение, защото по същество му бе казано да напише „нещата, които са, и“, като върши това, ти ще пишеш „нещата, които ще станат след това“, понеже историята се повтаря. Тази пророческа техника е отличителният белег на Исус, защото отличителният белег е име, а Неговото име в първа глава на Откровение е Алфа и Омега. Той отъждествява края с началото.

Ние едва започваме изучаването на „Откровението на Исус Христос“ и в момента разглеждаме първите три стиха от първа глава. Последната предупредителна вест, озаглавена „Откровението на Исус Христос“, се предава от небесния Отец на Исус, от Исус на Гавриил, от Гавриил на Йоан, който я записва в книга, за да бъде изпратена на църквите. Понеже вестта е така пряко назована „Откровението на Исус Христос“, важно е да се отбележи, че измежду всички елементи, които чрез вдъхновеното Слово, разкриващо Христос, са били написани за хората, единствената отличителна черта на това кой е Исус и какво представлява Той е онагледена в действието на Йоан, който записва вестта. Когато той пишеше нещата, които тогава бяха, той пишеше и нещата, които още предстояха да бъдат.

Истината за повтарянето на историята е представена, когато Йоан записва предупреждение за своето време и епоха, което е също и предупреждение за едно бъдещо време. Когато Йоан пише до седемте църкви в началото на християнската църква, той същевременно излага в писмен вид предупреждение за християнската църква в края на света. Това свойство на Христовия характер е представено, когато Христос е наречен Алфа и Омега, или началото и краят, или първият и последният. Всъщност Библията посочва това свойство на Христовия характер като онова, което доказва, че Той е единственият Бог.

В първата глава на Откровение намираме Исус да се отъждествява като Алфа и Омега.

В Духа бях в Господния ден и чух зад себе си силен глас, като от тръба, който казваше: Аз съм Алфа и Омега, Първият и Последният; и: Каквото виждаш, напиши в книга и го изпрати до седемте църкви, които са в Азия: до Ефес, и до Смирна, и до Пергам, и до Тиатир, и до Сардис, и до Филадельфия, и до Лаодикия.

И аз се обърнах, за да видя гласа, който говореше с мене. И като се обърнах, видях седем златни светилника; и посред седемте светилника — Един, подобен на Човешкия Син, облечен в дреха до нозете и препасан през гърдите със златен пояс. А главата Му и косите Му бяха бели като вълна, бели като сняг; и очите Му — като огнен пламък; и нозете Му — подобни на лъскав бронз, сякаш нажежен в пещ; и гласът Му — като шум от много води. И в дясната Си ръка държеше седем звезди; и из устата Му излизаше остър двуостър меч; и лицето Му беше като слънцето, когато свети в силата си.

И когато Го видях, паднах при нозете Му като мъртъв. А Той положи десницата Си върху мен и ми каза: Не бой се; Аз съм Първият и Последният. Откровение 1:10–17.

В тези стихове има много истина, но тук бих посочил просто това, че когато Йоан чу гласа на Христос, подобен на тръба, и се обърна, за да види Кой беше Онзи, Който му говореше,

той видя Исус Христос като небесния Първосвещеник в светото място на небесното светилище. Тогава Исус се отъждестви като Алфа и Омега и като Първият и Последният. В посланието и в неговото предаване в първите три стиха открихме една линия на истина, която съответстваше на линията на истина в края на Откровение. Като Алфа и Омега Исус онагледява края с началото, последното с първото. В края на книгата Откровение, както и в началото, Той отново се отъждествява като Алфа и Омега.

И ми каза: Тези думи са верни и истинни; и Господ Бог на светите пророци изпрати Своя ангел, за да покаже на Своите слуги онова, което трябва скоро да стане. Ето, ида скоро; блажен е оня, който пази думите на пророчеството на тая книга.

И аз, Йоан, видях това и чух. И когато чух и видях, паднах да се поклоня пред нозете на ангела, който ми показва това. А той ми каза: Внимавай, недей прави това; защото аз съм съслужител на тебе и на твоите братя, пророците, и на онези, които пазят думите на тази книга; на Бога се поклони.

И ми каза: Не запечатвай думите на пророчеството на тази книга, защото времето е близо.

Който върши неправда, нека върши неправда още; и който е нечист, нека бъде нечист още; и който е праведен, нека върши правда още; и който е свят, нека бъде свят още.

И ето, ида скоро; и наградата Ми е с Мене, за да въздам на всекиго според делата му. Аз съм Алфа и Омега, началото и краят, първият и последният. Откровение 22:7–13.

Книгата Откровение ясно описва, че когато Йоан записва вестта, тя е основана върху принципа, че началото онагледява края. Тази вест е първата истина, разкрита в книгата Откровение, и същата тази истина е последната, за която се говори в книгата. И в свидетелството при началото и при края на книгата Откровение Исус се отъждествява като Алфа и Омега, Началото и Краят, Първият и Последният.

Първите три стиха на книгата Откровение определят последната предупредителна вест за човечеството. Това е предупреждението, което предхожда седемте последни язви и Второто пришествие на Христос. Вестта на Откровението на Исус Христос беше „изпратена и означена“ „чрез Неговия ангел“.

Същата предупредителна вест е след това посочена в последния пасаж на Откровение и е представена също като третия ангел от Откровение четиринадесета глава.

И трети ангел ги последва, като казваше със силен глас: Ако някой се поклони на звяра и на неговия образ, и приеме белега му на челото си или на ръката си, той ще пие от виното на Божия гняв, което е налято неразредено в чашата на Неговото негодувание; и ще бъде мъчен с огън и жупел пред светите ангели и пред Агнето. И димът от тяхното мъчение се издига до вечни векове; и нямат покой денем нито нощем онези, които се покланят на звяра и на неговия образ, и всеки, който приема белега на името му. Откровение 14:9–11.

Последната предупредителна вест е вестта, представена като третия ангел. Тя е последното предупреждение, защото пряко посочва последното изпитание за човечеството. Има и друг ангел, който следва и се присъединява към третия ангел, и този ангел също е последната предупредителна вест.

И след това видях друг ангел, който слизаше от небето, имащ голяма власт; и земята се озари от неговата слава. И той извика мощно със силен глас, казвайки: Падна, падна Вавилон великият и стана обиталище на бесове, и свърталище на всеки нечист дух, и клетка на всяка нечиста и омразна птица. Защото всички народи пиха от виното на яростта на нейното блудство; и земните царе блудстваха с нея; и земните търговци забогатяха от изобилието на нейния разкош.

И чух друг глас от небето, който казваше: Излезте от нея, люде Мои, за да не станете съучастници в нейните грехове и да не споделите от язвите ѝ. Защото греховете ѝ стигнаха до небето и Бог си спомни нейните беззакония. Откровение 18:1–5.

Вестта, която е Откровението на Исус Христос, е представена в първа, четиринадесета, осемнадесета и двадесет и втора глава. Вестта е означена чрез ангел, който в първото и последното споменаване в Откровението е отъждествен като ангела Гавриил, а след това в четиринадесета и осемнадесета глава вестта е символично представена чрез ангел, летящ посред небето или слизащ от небето.

Ангелът, който слиза от небето в осемнадесета глава, е предобразен по-рано в десета глава, когато един ангел слиза и поставя единия си крак на сушата, а другия — на морето. Този ангел има книга, която на Йоан е заповядано да изяде, и тя прави устата му сладка, а корема му горчив. Книгата, която Йоан изяджда, е вест, и вестта, представена от малката книга, предобразява вестта на ангела от Откровение осемнадесета глава; следователно и тя е представяне на последната предупредителна вест.

Казано ни е, че Божията вест е била изпратена и означена чрез ангел; и когато внимателно търсим последната предупредителна вест, илюстрирана в книгата Откровение, намираме, че седем пъти ангел означава последната предупредителна вест. В първия и в последния случай това беше ангелът Гавриил. След това в Откровение 10 имаме ангел, който слиза с малка книжка в ръката си. В Откровение 14 имаме още трима ангели, всички представящи последната предупредителна вест. После в Откровение 18 имаме друг ангел, представящ същата тази последна предупредителна вест. Седем последни предупредителни вести са представени чрез ангели. Първият и последният са ангелът Гавриил, а петте ангела между първия и последния са символични ангели.

Разбира се, всяка от седемте църкви има и свой ангел, но те носят послание към църквите, докато последната предупредителна вест, която разглеждахме, е вест, чиято аудитория включва целия свят.

Всяка от седемте пророчески линии, представящи последната предупредителна вест, следва да бъде внимателно изследвана и съгласувана с останалите, но на този етап желая просто да определя един основен принцип на Алфа и Омега. Първият път, когато даден предмет е

споменат в Божието слово, е най-важното позоваване. Първият път, когато „семе“ е споменато в Библията, е в Битие 1:11, където ни се казва, че семето ще произвежда „според рода си“. Първото споменаване на семето подчертава, че то притежава необходимото ДНК, за да възпроизвежда себе си. Исус определи Божието Слово като семе.

В същия ден Исус излезе от къщата и седна край морето. И се събраха при Него големи множества, тъй че Той влезе в една лодка и седна; а цялото множество стоеше на брега. И им говореше много неща с притчи, като казваше:

Ето, излезе сеяч да сее; и когато сееше, едни семена паднаха край пътя, и небесните птици дойдоха и ги изпоядоха; други паднаха на каменисти места, където нямаха много пръст; и веднага поникнаха, понеже нямаха дълбока почва; а когато изгря слънцето, бяха припечени; и понеже нямаха корен, изсъхнаха. А други паднаха между тръните; и тръните пораснаха и ги заглушиха; а други паднаха на добра земя и дадоха плод: едно стократно, друго шестдесетократно, друго тридесетократно. Който има уши да слуша, нека слуша.

И учениците дойдоха и Му казаха: Защо им говориш с притчи?

А Той в отговор им каза: Защото на вас е дадено да знаете тайните на небесното царство, а на тях не е дадено. Защото който има, на него ще се даде и ще има в изобилие; а който няма, от него ще се отнеме и това, което има. Затова им говоря с притчи: защото, като гледат, не виждат; и, като слушат, не чуват, нито разбират. И в тях се изпълнява пророчеството на Исаия, което казва: „С уши ще чуете и няма да разберете; и с очи ще гледате и няма да видите. Защото сърцето на този народ е закоравяло, и с ушите си тежко чуват, и очите си са затворили; да не би някога да видят с очите си, и да чуят с ушите си, и да разберат със сърцето си, и да се обърнат, и Аз да ги изцеля.“

Но блажени са вашите очи, защото виждат; и вашите уши, защото чуват. Защото истина ви казвам, че мнозина пророци и праведни човеци са пожелали да видят онова, което вие виждате, и не са го видели; и да чуят онова, което вие чувате, и не са го чули.

И тъй, вие чуйте притчата за сеяча.

Когато някой слуша словото на царството и не го разбира, тогава идва лукавият и грабва посятото в сърцето му. Той е онзи, у когото бе посято край пътя.

А посятото на каменисти места е онзи, който слуша словото и начаса го приема с радост; но няма корен в себе си, а е временен: защото, щом настане скръб или гонение поради словото, веднага се съблазнява.

А посятото между тръните е онзи, който слуша словото; но грижата на този свят и измамливостта на богатството заглушават словото и той става безплоден.

А посятото на добра земя е онзи, който слуша словото и го разбира; той и плод дава и принася: един — стократно, друг — шестдесеткратно, а друг — тридесеткратно. Матей 13:1–23.

Едно семе, което е Божието Слово, съдържа цялата ДНК, необходима, за да произведе завършено растение. Първото споменаване на даден предмет в Божието Слово включва всички елементи на този предмет, които съществуват. Този факт е известен като „правилото на първото споменаване“. Колкото по-внимателно се изследва това правило, толкова по-неоспоримо става то.

Преди да продължим в нашето обяснение за Алфата и Омегата и за определението на Божието Слово като семе, струва си да разгледаме, въз основа на пасажа, който току-що цитирахме от Матей, някои съществени моменти във връзка с нашето изследване на книгата Откровение. Всички пророци говорят за края на света.

„Всеки от древните пророци говореше по-малко за своето време, отколкото за нашето, така че тяхното пророкуване е в сила за нас. „А всичко това им се случваше за примери; и се написа за наставление нам, върху които са достигнали последните времена.“ 1 Коринтяни 10:11. „На които се откри, че не за себе си, а за нас служеха с онова, що ви се извести сега чрез ония, които ви проповядваха благовестието чрез Светия Дух, изпратен от небето; в което ангели желаят да надникнат.“ 1 Петрово 1:12....“

„Библията е събрала и свързала заедно своите съкровища за това последно поколение. Всички великите събития и тържествени действия от старозаветната история са се повтаряли и се повтарят в църквата в тези последни дни.“ Selected Messages, book 3, 338, 339.

Този пасаж представя трима свидетели (Павел, Петър и Елън Уайт), които свидетелстват за факта, че всички пророци говорят за края на света — именно за времето, когато тайната в книгата Откровение бива разпечатана. Следователно, в Матей тринадесета глава, когато Исус каза: „блажени са вашите очи, защото виждат; и вашите уши, защото чуват. Защото истина ви казвам, че мнозина пророци и праведници са желали да видят онова, което вие виждате, и не са го видели; и да чуят онова, което вие чувате, и не са го чули“, Той изразяваше същото благословение, което е отбелязано в първите три стиха на първата глава на Откровение.

Блажен е онзи, който чете, и онези, които слушат думите на това пророчество и пазят написаното в него; защото времето е близо. Откровение 1:3.

Исус представи притчата за сеяча, а след това учениците бяха подтикнати да влязат в разговор с Него относно притчата. Но преди да бъдат въведени във взаимодействие с Исус, Той заяви за тях, а още по-важно — за нас: „Който има уши да слуша, нека слуша.“

Исус разказва притчата и я завършва с предупреждението към онези, които имат уши да слушат. След това учениците биват въведени в разговора, в който Исус разглежда най-малко три значими мисли. Той посочва разграничение между две категории слушатели и, правейки това, се позовава на един откъс от книгата на Исаия, за да представи второ свидетелство за две категории слушатели (защото нека помним, че всичко това е поставено в контекста на онези, които ще слушат). Третата идея, която Той излага, отвъд двете категории слушатели и книгата на Исаия като второ свидетелство, е фактът, че Божието Слово е семе.

Следователно фактът, че Божието Слово е семе, е част от онова, което трябва да бъде чуто от онези, които чуват Откровението на Исус Христос в първа глава на книгата Откровение. В първите три стиха има двама слушатели, точно както в Матей тринадесета глава има две категории слушатели. Матей тринадесета глава просто прибавя известно прозрение относно различните начини, по които онези, които отказват да слушат, избират да не слушат. А свидетелството на Исаия прибавя още повече към вестта, която трябва да чуем.

В годината, когато умря цар Озия, видях и Господа да седи на престол, висок и издигнат, и полите Му изпълваха храма. Над Него стояха серафими; всеки имаше по шест крила: с две покриваше лицето си, с две покриваше нозете си и с две летеше. И викаха един към друг, казвайки: Свят, свят, свят е Господ Саваот; цялата земя е пълна с Неговата слава. И стълбовете на вратата се поклатиха от гласа на онзи, който викаше, и домът се изпълни с дим.

Тогава рекох: Горко ми! защото загинах; понеже съм човек с нечисти устни и живея сред народ с нечисти устни; защото очите ми видяха Царя, Господа на Силите.

Тогава при мене долетя един от серафимите, като държеше в ръката си жив въглен, който бе взел с щипци от олтара. И го допря до устата ми и каза: Ето, това се допря до устните ти; и беззаконието ти се отне, и грехът ти се очисти.

Тогава чух гласа на Господа, който казваше: Кого да изпратя, и кой ще отиде за Нас? А аз казах: Ето ме, изпрати мене.

И Той каза: Иди и кажи на този народ: С уши ще слушате, но няма да разбирате; и с очи ще гледате, но няма да възприемате. Направи сърцето на този народ тлъсто, и ушите му натежали, и затвори очите му; да не би да види с очите си, и да чуе с ушите си, и да разбере със сърцето си, и да се обърне, и да бъде изцелен.

Тогава рекох: Докога, Господи? А Той отговори: Докато градовете запустеят и останат без жители, и къщите — без човек, и земята бъде съвсем опустошена; и Господ отдалечи човеците надалеч, и сред земята настъпи голямо изоставяне. Но пак ще остане в нея една десета част; и тя ще се върне, и ще бъде поядена; както при теревинта и както при дъба, чиято същност остава в тях, когато хвърлят листата си, така свящото семе ще бъде нейната същност. Исаия 6:1–13.

Разбира се, този пасаж от Исаия е наистина удивителен с дълбочината на пророческите теми, които разглежда. Много от тези теми са били многократно обсъждани в „Таблиците на Авакум“, затова просто ще обобщим онези положения от пасажа, които подкрепят нашето разглеждане на позоваването на Исус на Неговото слово като семе.

Установено е, че в този пасаж Исаия представлява пророк, а следователно и Божия народ в края на времето. Още по-важно за нашата теза е, че Исаия представлява народ, който живееше в грях, докато същевременно действаше в Божията църква. Докато Исаия не получи откровението за Божията слава, той не осъзнаваше собствената си греховност. Той беше лаодикийски, беше спял.

„Исая бе изобличавал греха на другите; но сега вижда себе си изложен на същото осъждение, което бе произнесъл върху тях. Той бе доволен от студена, безжизнена обредност в своето поклонение пред Бога. Не бе познавал това, докато не му бе дадено видението за Господа. Колко нищожни сега му се струваха неговата мъдрост и дарби, когато съзерцаваше святостта и величието на светилището. Колко недостоеен бе той! колко непригоден за свещено служение! Представата му за самия него би могла да бъде изразена с думите на апостол Павел: „Окаян аз човек! Кой ще ме избави от тялото на тази смърт?““

„Но в скръбта си Исая получи облекчение. „Тогава долетя при мене един от серафимите, като държеше в ръката си жив въглен, който бе взел с клещи от олтара; и го допря до устата ми, и каза: Ето, това се допря до устните ти; и беззаконието ти се отне, и грехът ти се очисти.“ Исая 6:6, 7.

„Видението, дадено на Исая, представя състоянието на Божия народ в последните дни. Нему е дадено преимущество чрез вяра да вижда делото, което се извършва в небесното светилище. „И Божият храм на небето се отвори, и в храма Му се видя ковчегът на Неговия завет.“ Когато чрез вяра гледат в пресветото място и виждат делото на Христос в небесното светилище, те осъзнават, че са народ с нечисти устни — народ, чиито устни често са изговаряли суета и чиито дарби не са били осветени и употребени за Божия слава. С право могат да се отчаят, когато сравняват собствената си слабост и недостойност с чистотата и красотата на славния Христов характер. Но ако те, подобно на Исая, приемат впечатлението, което Господ възнамерява да бъде направено върху сърцето, ако смират душите си пред Бога, за тях има надежда. Дъгата на обещанието е над престола и извършеното за Исая ще бъде извършено и в тях. Бог ще откликне на молбите, които излизат от съкрушеното сърце.“

„Целта на това велико и тържествено Божие дело е да събере снопите в небесната житница; защото земята трябва да се изпълни със славата на Господа. И тъй, нека никога да не се обезсърчава, когато вижда надделяващото нечестие и чува език, излизащ от нечисти устни. Когато силите на тъмнината се строят срещу Божия народ; когато Сатана събере силите си за последния велик конфликт и неговата мощ изглежда голяма и почти непреодолима, [тогава] ясният поглед към божествената слава, към престола, висок и издигнат, сводест под дъгата на обещанието, ще даде утеха, увереност и мир.“ Review and Herald, 22 декември 1896 г.

Видението „представя състоянието на Божия народ в последните дни“. Божият народ в последните дни са лаодикийците.

И до ангела на лаодикийската църква пиши: Това казва Амин, верният и истинният свидетел, началото на Божието създание: Зная делата ти, че не си нито студен, нито горещ; дано беше студен или горещ. Така, понеже си хладък и не си нито студен, нито горещ, ще те повърна из устата Си. Защото казваш: Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо; а не знаеш, че ти си окаян и беден за съжаление, и сиромаш, и спял, и гол; съветвам те да купиш от Мен злато, пречистено в огън, за да се обогатиш; и бели дрехи, за да се облечеш и да не се яви срамът на голотата ти; и помажи очите си с колурий, за

да виждаш.

Които любя, тях изобличавам и наказвам; затова бъди ревностен и се покаяй. Ето, стоя на вратата и хлопам; ако някой чуе гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той с Мене. На онзи, който побеждава, ще дам да седне с Мене на Моя престол, както и Аз победих и седнах с Отца Си на Неговия престол.

Който има ухо, нека слуша какво Духът говори на църквите. Откровение 3:14–22.

„Вестта към лаодикийската църква е поразително изобличение и е приложима към Божия народ в настоящото време.

„И на ангела на Лаодикийската църква пиши: Това казва Амин, верният и истинният Свидетел, началото на Божието творение: Зная делата ти, че не си нито студен, нито горещ; дано беше студен или горещ. И тъй, понеже си хладък и не си нито студен, нито горещ, ще те избълвам от устата Си. Защото казваш: Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо; а не знаеш, че ти си окаян и жалък, сиромаш, слеп и гол.“

„Тук Господ ни показва, че вестта, която трябва да бъде занесена на Неговия народ от служители, които Той е призовал да предупреждават народа, не е вест за мир и безопасност. Тя не е само теоретична, а практическа във всяко отношение. Божият народ е представен във вестта към лаодикийците като намиращ се в положение на плътска сигурност. Те са спокойни, вярвайки, че се намират във възвишено състояние на духовни постижения. „Понеже казваш: Богат съм и забогатях, и нямам нужда от нищо; а не знаеш, че ти си окаян и нещастен, сиромаш, слеп и гол.““

„Каква по-голяма измама може да сполети човешките умове от увереността, че са прави, когато са напълно в заблуда! Вестта на Верния Свидетел намира Божия народ в печална измама, и все пак искрен в тази измама. Те не знаят, че състоянието им е окаяно в Божиите очи. Докато онези, към които е отправена, се ласкаят, че се намират във възвишено духовно състояние, вестта на Верния Свидетел разбива тяхната самоувереност с поразителното изобличение на истинското им състояние на духовна слепота, бедност и окаяност. Това свидетелство, тъй режешо и сурово, не може да бъде погрешно, защото говори Верният Свидетел и Неговото свидетелство трябва да бъде вярно.

„Трудно е за онези, които се чувстват сигурни в своите постижения и които се смятат за богати на духовно познание, да приемат вестта, която заявява, че са измамани и се нуждаят от всяка духовна благодат. Неосветеното сърце е „измамливо повече от всичко и е твърде покварено“. Беше ми показано, че мнозина ласкаят себе си с мисълта, че са добри християни, а нямат нито един лъч светлина от Исус. Те нямат за себе си жив опит в божествения живот. Нуждаят се от дълбоко и цялостно дело на себеунижение пред Бога, преди да почувстват истинската си нужда от искрено, постоянстващо усилие, за да придобият скъпоценните благодати на Духа.“ Свидетелства, том 3, 252, 253.

Щом Исаия бе обърнат от своето лаодикийско състояние, той доброволно се предложи да занесе последната предупредителна вест на света. Третият стих на шеста глава свързва

пророческата история на Исаия с пророческата история на Откровение осемнадесета глава, когато ангелът слиза и осветява земята със своята слава.

И след това видях друг ангел да слиза от небето, който имаше голяма власт; и земята се освети от неговата слава. Откровение 18:1.

Исаия представя Божия народ през времето, когато ангелът от Откровение осемнадесета слиза, защото, когато бе взет в небесното светилище, той чу серафимите да прогласяват: „Свят, свят, свят е Господ Саваот; цялата земя е пълна с Неговата слава.“ Исаия, както и Йоан в Откровението, представя Божия народ, който прогласява последната предупредителна вест. Йоан нарече Божия народ „остатъка“, а Исаия се отнесе към тях като към „една десета“, или десятък. Коренната дума в еврейския език означава „да се дава десятък“.

Пророческият въпрос „докога?“, който Исаия зададе, се задава многократно в Божието слово (и, заради краткостта, отговорът на въпроса „докога?“ е, че той бележи настъпването на националния неделен закон в Съединените щати). Според Елън Уайт тогава „след националното отстъпление ще последва национална гибел“, а според Исаия това е времето, когато „градовете запустеят без жител, и къщите останат без човек, и земята съвсем се опустоши, И Господ отдалечи човеците, и настъпи голямо изоставяне всред земята“. „Голямото изоставяне всред земята“ са „мнозината“, които са повалени при Неделния закон според Даниил 11:41. Това са хората от Исаия шеста глава и Матей тринадесета глава, които имат очи, но не виждат, и имат уши, но не чуват, а също и онези от Откровение трета глава, които отхвърлят съвета към Лаодикийската църква.

И той ще влезе и в славната земя; и много страни ще бъдат повалени; но тези ще се избавят от ръката му: Едом и Моав, и първенците на амонците. Даниил 11:41

Исаия имаше видение за Исус Христос в Неговото светилище, както и Йоан в Откровението. Исаия представлява „десетата част“, или десятъка, който „се завръща“ и „ще бъде изяден“ като дърво. Еврейската дума, преведена като „изяден“, означава погълнат чрез огън. И все пак „десетата част“ имат в себе си „същност“, която огънят не поглъща. Очевидно деветте десети не са имали тази същност? Огънят, представен като изяждащ и поглъщащ терпентиновото и дъбовото дърво, е огънят на Вестителя на завета, Който внезапно идва в Своя храм в книгата на Малахия.

Ето, Аз изпращам Моя вестител, и той ще приготви пътя пред Мене; и Господ, Когото търсите, внезапно ще дойде в храма Си, именно вестителят на завета, в Когото намирате наслада; ето, Той ще дойде, казва Господ Саваот.

Но кой може да издържи деня на Неговото идване? и кой ще устои, когато се яви? защото Той е като огън на пречиствач и като сапун на тепавичари; И Той ще седне като пречиствач и очистител на сребро; и ще очисти Левиевите синове, и ще ги пречисти като злато и сребро, за да принасят Господу принос в правда. Тогава приносът на Юда и на Ерусалим ще бъде угоден на Господа, както в древните дни и както в предишните години. Малахия 3:1–4.

Исайевата десетина, (която е десетък), е също и „принос в правда“ на Малахия. Приносът на Малахия е Божият народ, представен като „Левиевите синове“, които биват очистени чрез огън, за да принесат „принос в правда“; а онези, които биват „погълнати“ от огъня в свидетелството на Исаия, са десетината, или десетъкът.

Според Божията благодат, която ми е дадена, аз, като мъдър строител, положих основата, а друг гради върху нея. Но нека всеки внимава как гради върху нея. Защото никой не може да положи друга основа освен положената, която е Исус Христос. А ако някой гради върху тази основа със злато, сребро, скъпоценни камъни, дърва, сено, слама, делото на всекиго ще стане явно; защото Денят ще го изяви, понеже в огън се открива; и самият огън ще изпита делото на всекиго какво е. 1 Коринтяни 3:10–13.

Тук Павел заявява, че делата на всеки човек ще бъдат разкрити чрез „огън“. В Малахия огънят изгаря примесите. В Исаия очистването на „десетината“ става „когато“ те окапят листата си. Листата са символ на скрит грях, преструвка и самонадеяност, както свидетелстват Адам и Ева.

„Десетъкът“ на Исаия има в себе си същност, която не може да бъде изгорена, и тази същност е „святото семе“. Те имат Христос в себе си — надеждата на славата. Самият Исаия е „святото семе“, а също и „десетъкът“, който той посочва. И „святото семе“, и „десетъкът“ се завръщат от лаодикийското състояние към филиделфийското състояние чрез Откровението на Исус Христос в Неговото светилище.

Видението за Божията слава, което кара Исаия да извика, че е загинал, че е нечист човек и грешник, нуждаещ се от прошка, се явява в небесното светилище, когато дърветата хвърлят листата си. Думата „хвърлят“ означава „изхвърлям“ или „отсичам“ дърво. Тук е представено изхвърлянето на Лаодикия. Една „десета част“, или остатък, ще премине през очистващия „огън“, предизвикан от Малахиевия Вестител на Завета, като по този начин човешките им дела бъдат духовно изгорени и така остане само „същината“, която не може да бъде изгорена, а именно „Светото Семе“. Онези, които отказват да чуят, ще бъдат отхвърлени като мъртви сухи листа или бълвани из устата на Господа.

Исус е Святото Семе, а едно семе притежава цялата необходима ДНК, за да произведе цялото растение. Божието Слово е семе и следователно първото споменаване на нещо в Божието Слово съдържа цялата необходима информация, за да доведе този предмет до пълна зрялост в вярващия, ако бъде правилно разбрано.

Шеста глава на Исаия посочва един народ, който няма да „чуе“ в онзи период, когато ТРЯБВА да се чуе, за да бъдеш благословен с посланието на Откровението на Исус Христос. Народът, за който Исус говореше, беше избраният Божи народ; те бяха Неговата съпруга, те бяха Неговият заветен народ, те бяха древният Израил.

Древният Израил, или първият Израил, е прообраз на съвременния Израил, или последния Израил. Божият народ в края на света са адвентистите от седмия ден — Неговият избран народ, Неговата съпруга, Неговият заветен народ — съвременният Израил. Свидетелството

на историята на Исаия, съчетано с историята на Христос, осигурява две свидетелства, които установяват, че в края на света адвентизмът от седмия ден ще бъде в едно изгубено и неспасяемо „състояние“, представено в вестта към Лаодикия.

Те в действителност не са неспасяеми, а са неспасяеми единствено в своето лаодикийско състояние, както беше Исаия преди своето преживяване и както бяха юдеите в историята на Христос.

Едно от нещата, които един лаодикиец трябва да „чуе“, е притчата за Сеяча. Той трябва да „чуе“ в тази притча, че Божието Слово е „семе“, свято семе. Когато това бъде „чуто“, тогава се полага основа, която започва да разкрива тайната вест на Откровението, защото тази вест е обвита в дълбокото осъзнаване, че Исус е Алфа и Омега, Първият и Последният, Началото и Краят. Да се разбере взаимоотношението на края с началото включва да се разбере, че Исус е Словото и Той е Семето.

В начало беше Словото; и Словото беше у Бога; и Словото беше Бог. То в начало беше у Бога. Всичко чрез Него стана; и без Него не е станало нищо от това, което е станало. В Него беше животът; и животът беше светлината на човеците. И светлината свети в тъмнината; а тъмнината не я обзе. Йоан 1:1–5.

А на Авраам и на неговото потомство бяха дадени обещанията. Не казва: „И на потомствата“, като за мнозина, а като за одного: „И на твоето потомство“, което е Христос. Галатяни 3:16.

За да се разбере връзката между края и началото, е необходимо да се разбира „правилото за първото споменаване“. Правилото за първото споменаване показва, че началото на дадена тема е най-важният ориентир, защото съдържа цялата история, понеже, като Божие Слово, то е семе. Последното споменаване е второ по важност в смисъл, че именно там всички елементи на историята се свързват заедно, без да остават никакви незавършени нишки. Но именно междинните споменавания по дадена тема придават сила и яснота на историята и в този смисъл средата е също тъй съществена, както началото или краят.

Има още много, което трябва да се разгледа по тази тема, но като се върнем към пасажа в Матей тринадесета глава, можем да отбележим, че Исус посочва два вида хора — такива, които чуват, и такива, които не чуват. Той посочва повече от един начин да не се чува, но след това изрича благословение върху онези, които чуват.

Но блажени са вашите очи, защото виждат; и вашите уши, защото чуват. Защото истина ви казвам, че много пророци и праведници са пожелали да видят онова, което вие виждате, и не са го видели; и да чуят онова, което вие чувате, и не са го чули. И тъй, вие чуйте притчата за сеяча. Матей 13:16–18.

Следователно, в пророчески смисъл, това „благословение“ е същото благословение като това в Откровение 1:3:

Блажен е онзи, който чете, и онези, които слушат думите на това пророчество и пазят написаното в него; защото времето е близо.

Позоваването на Исус в Матей тринадесета глава на Исая шеста глава, във връзка с писанията на Елън Уайт, потвърждава, че в края на света има неща, които се виждат и чуват, и които са били толкова величествени, че мнозина праведни мъже и пророци са желали да живеят в онзи период от време, когато последната предупредителна вест трябваше да бъде разпечатана и хората тогава да ги „видят“ и „чуват“.

На Йоан бе казано да запечата онова, което изрекоха „Седемте гръма“ в десета глава, а в двадесет и втора глава е изречено: „Не запечатвай думите на пророчеството на тази книга, защото времето е близо.“ Следващият стих посочва края на благодатното време за човека. Непосредствено преди приключването на благодатното време се дава постановление да бъдат разпечатани „Седемте гръма“, което е единственият откъс в книгата Откровение, запечатан по онова време. За „Седемте гръма“ ни е известно, че те представляват началото и края на адвентизма.

„Особената светлина, дадена на Йоан, която бе изразена в седемте гръмотевици, представляваше очертание на събития, които щяха да се случат под вестите на първия и втория ангел....“

„След като тези седем гръма издадоха гласовете си, към Йоан идва наставлението, както към Даниил по отношение на малката книжка: „Запечатай онова, което изрекоха седемте гръма.“ Това се отнася до бъдещи събития, които ще бъдат разкрити в своя ред.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

Седемте гръма представят събитията през началото на адвентизма в историята на вестта на първия и втория ангел, от 1798 година до 22 октомври 1844 година, и в същата статия, отбелязана по-горе, ни се съобщава, че Седемте гръма „се отнасят до бъдещи събития, които ще бъдат разкрити в своя ред“. Началната история на адвентизма онагледява завършека на адвентизма, защото Исус Христос, като Алфа и Омега, полага Своя подпис върху цялата история на адвентизма, понеже тя е история, също тъй свещена, както беше историята на древния Израил.

Според Исус в Матей тринадесета глава тези събития са онова, което пророците желаеха да видят и за чието познаване учениците бяха благословени. Тези ученици представляват Божия народ в края на света, който е благословен за това, което вижда и чува. Онова, което те виждат и чуват, е вестта на Откровението на Исус Христос, която е представена и чрез вестта на Седемте гръма, представляващи както милеристката история, така и историята на сто четиридесет и четирите хиляди.

„Всички вестї, дадени от 1840 до 1844 година, трябва сега да бъдат представени с убедителна сила, защото има много хора, които са изгубили ориентириите си. Вестите трябва да отидат до всички църкви.“

„Христос каза: „Блажени са вашите очи, защото виждат; и вашите уши, защото чуват. Защото истина ви казвам, че много пророци и праведни мъже са пожелали да видят онова, което вие виждате, и не са го видели; и да чуят онова, което вие чувате, и не са го чули“ [Матей 13:16, 17]. Блажени са очите, които видяха нещата, видени през 1843 и

1844 година.

„Вестта беше дадена. И не бива да има никакво забавяне в повтарянето на вестта, защото знаменията на времето се изпълняват; заключителното дело трябва да бъде извършено. Велико дело ще бъде извършено за кратко време. Скоро, по Божие назначение, ще бъде дадена вест, която ще се разрасне в силен вик. Тогава Даниил ще застане в своя дял, за да даде своето свидетелство.“ Manuscript Releases, том 21, 437.

Елън Уайт определя историята, която Христос посочи като историята, която праведните мъже са желали да видят, като историята на милеритите от 1840 до 1844 година, и след това казва, че „скоро по Божие назначение ще бъде дадена вест, която ще се разрасне в мощен вик“. „Мощният вик“ символизира последното предупреждение на третия ангел, и когато тази вест бъде дадена, тя ще повтори историята на началото на адвентизма. Последната предупредителна вест са „вестите“, които „трябва да отидат до всички църкви“, и всички „вести, дадени от 1840–1844 година, трябва сега да бъдат представени с сила“.

Алфа и Омега илюстрира края чрез началото. Елън Уайт заявява, че „вестите трябва да отидат до всички църкви“, а Исус каза на Йоан: „Аз съм Алфа и Омега, първият и последният; и това, което виждаш, напиши в книга и го изпрати до седемте църкви, които са в Азия: до Ефес, и до Смирна, и до Пергам, и до Тиатир, и до Сардис, и до Филадельфия, и до Лаодикия.“

Вестите от 1840 до 1844 година са част от онова, което трябва да бъде изпратено до църквите.